

КАФЕДРА ПЕРЕКЛАДУ

СЕКЦІЯ “РОМАНО-ГЕРМАНСЬКІ МОВИ І ЛІТЕРАТУРИ”

КОНЦЕПЦІЯ ОСОБИСТІСНО ОРІЄНТОВАНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Доп. – Горкун М., ПР-31
Наук. кер. – викл. Приходько Н.А.

Оволодіння будь-якою мовою, як рідною, так і іноземною, потребує використання практично всіх аспектів суб'єктного досвіду дитини. Саме тому для опису основних понять ефективного навчання іноземної мови в парадигмі особистісно-орієнтованого навчання доцільно використати модель логічних рівнів, яка була розроблена Р. Ділтсом на основі робіт Г.Бейтсона та Б.Рассела.

Більшість традиційних методик та інтерактивних підходів та технологій базуються на традиційній логіці побудови цієї наукової сфери. Доцільним було б брати до уваги природню логіку пізнання, яка властива психо-фізіології людини, а не логіку організації таких наукових сфер як «лінгвістика» та «іноземна мова». Традиційна система навчання іноземних мов довгі роки брала до уваги лише закономірності граматики, лексики та етимології і т.д. конкретної мови як наукової області знання. В дійсності дитина не вивчає мову згідно цієї логіки. Більше того, багаторічна практика викладання іноземних мов у школі та вищих навчальних закладах показала неефективність таких підходів.

Дитина, що починає засвоювати рідну мову, постійно знаходиться у мовному оточенні. Необхідно зазначити, що дитина з перших років свого життя оточена рідними та близькими, які використовують модель підсвідомого навчання, передають їй мовну компетенцію, забезпечуючи багаторазове, різноманітне ситуативне повторення ключових структур. Крім того, мінімальний словниковий запас є для дитини актуальним

та підтримує механізми її спілкування, а також засвоєння навколишнього світу. Досить рано дитина починає засвоювати цілісні структури мови, набір логічно пов'язаних речень. Таким чином, з раннього віку відбувається комбінація індуктивного та дедуктивного способів навчання.

АДРЕСОВАНІСТЬ В ОФІЦІЙНОМУ ТА НЕОФІЦІЙНОМУ ДИСКУРСІ

Доп. – Красільна О., ПР-33
Наук. кер. – ст. викл. Чуланова Г.В.

Аналіз поняття дискурсу через призму його адресованості є досить актуальним на даний час. Така актуальність зумовлюється зростаючим інтересом до лінгвістичного опису передбачуваного адресата у художній комунікації, а також специфікою адресованості офіційного дискурсу, як однієї із важливих проблем лінгвістики тексту.

До офіційного дискурсу ми відносимо наукові тексти та тексти офіційних документів (у даній роботі це тексти юридичних документів), а до неофіційного – тексти художньої літератури.

У сучасній лінгвістиці поняття дискурсу трактується неоднозначно. Воно розглядається з точки зору найрізноманітніших аспектів: і як комунікативний процес, і як текст, і як система, і як комунікативна подія. Дискурс – це комунікативна подія, що обумовлюється взаємозв'язком між мовцем та слухачем. Дискурс – це текст, що містить роздуми, тобто текст, у якому фіксується деякий хід думок. Комунікативний дискурс – текст, що містить взаємозалежні роздуми кількох суб'єктів.

Незалежно від того, чи текст належить до офіційного, чи неофіційного дискурсу, він має свого певного адресата, який обумовлює в тій чи іншій мірі комунікативну природу мовленнєвого твору.

Усі засоби вираження фактора адресата можна розділити на засоби відкритого і прихованого впливу. Отже, до факторів